

POSTANOWIENIE

17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko A. K.¹

z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 28 kwietnia 2023 r., I AGa 151/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty

3. zasądza od powódki na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powódce do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 28 kwietnia 2023 r., wydanego w sprawie przeciwko A. K. o zapłatę.

Powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących potrzeby ustalenia precyzyjnych kryteriów należytej staranności pełnomocnika procesowego oraz terminu na złożenie wniosku o rozpoznanie sprawy w trybie przewidzianym dla spraw gospodarczych. Ponadto wskazała, że przed Sądem II instancji doszło do nieważności postępowania ze względu na wydanie wyroku dwa dni po wydaniu przez Sąd Najwyższy uchwały III PZP 6/22, a także, że skarga jest oczywiście zasadna, zważywszy na nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji, rozpoznanie sprawy w trybie przewidzianym dla spraw gospodarczych oraz na dokonaniu wadliwej oceny działań pełnomocnika powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Zagadnienia przedstawione przez skarżącą nie spełniają tego wymagania. Ocena należytej staranności działającego profesjonalisty jest każdorazowo zależna od stanu faktycznego sprawy, zatem doprecyzowanie jej kryteriów mogłoby znaleźć zastosowanie jedynie w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego. Zagadnienie prawne przedstawiane Sądowi Najwyższemu powinno natomiast mieć walor uniwersalny, odzwierciedlać nowy lub nierozstrzygnięty jeszcze problem, którego rozwiązanie można będzie zastosować w innych podobnych sprawach.

Natomiast zagadnienie dotyczące terminu na złożenie wniosku o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych nie stanowi istotnego, nierozwiązanego jeszcze problemu prawnego. Zgodnie z brzmieniem art. 458⁶ § 2 k.p.c. jeżeli doręczenie pouczeń nie było wymagane, wniosek należy zawrzeć w pozwie. Ani w orzecznictwie, ani w doktrynie prawa nie występuje zaś spór co do tego, czy działanie poprzez pełnomocnika profesjonalnego należy do sytuacji, w których nie wymaga się doręczenia pouczeń. Wynika to bowiem wprost z art. 5 k.p.c., zgodnie z którym sąd udziela pouczeń stronom występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego czy też innego pełnomocnika profesjonalnego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nieważności postępowania należy przypomnieć, że wyrok wydaje się wg stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, a czynność ta nastąpiła jeszcze przed wydaniem wskazanej uchwały przez Sąd Najwyższy.

Z kolei skarżący powinien uzasadnić przesłankę oczywistej zasadności, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Z tej przyczyny argumenty skarżącej dotyczące wadliwej oceny przedstawionych faktów i dowodów nie uzasadniają występowania w sprawie tej przesłanki. Takie zarzuty są bowiem niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego na mocy art. 398³ § 3 i art. 398³ § 2 k.p.c.

W konsekwencji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

R.G.